

IBDIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YARROS, REBECCA

O ultimă scrisoare / Rebecca Yarros. - București :

Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-402-5

821.111

Traducător: **Elena Macoviciuc**

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE LAST LETTER

Copyright © 2019 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation copyright © 2024

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

REBECCA YARROS

O ULTIMĂ SCRISOARE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Capitolul 1

BECKETT

Scrisoarea nr. 1

Dragă Chaos¹,

Cel puțin așa mi-a zis fratele meu că ți se spune. L-am întrebat dacă are prieteni cărora le-ar prinde bine să corespundeze cu cineva și mi-a dat numele tău.

Așa că te salut, sunt Ella. Știu deja că nu se folosesc numele reale. Trimit scrisorile astea cam de cât timp face și el ce face și presupun că și tu.

Înainte să dai foaia asta laoparte și să bombăni „Mersi, pas”, cum fac bărbații de obicei, vreau să știi că scrisoarea asta înseamnă la fel de mult pentru mine cât înseamnă și pentru tine. Aș putea spune chiar că mă folosesc de tine, pentru că, scriindu-ți, o să am un loc sigur unde să-mi spun ofurile, departe de oamenii curioși și băgăcioși din acest oraș mic.

Așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai asculta și, evident, ți-aș întoarce și eu favoarea. De asemenea, fac niște prăjiturile grozave cu unt de arahide. Dacă nu le-ai primit la pachet cu

¹ „Haos” în lb. engl. (n. red.).

LRDIS

We know
books

serisoarea, du-te să-l urechezi pe fratele meu, care sigur le-a furat.

De unde să încep? Cum să mă prezint fără să pară că scriu un anunț matrimonial? Vreau să te asigur de la bun început că nu caut nimic mai mult decât un prieten cu care să corespund, îți promit. Nu-mi plac tipii din armată. Nu-mi plac tipii în general. Nu e vorba că nu-mi plac bărbații, dar n-am timp pentru ei. Dar știi ce am în schimb? Regrete profunde pentru că folosesc stiloul.

Sunt sora mai mică a lui Ryan, dar sunt sigură că fratele meu ți-a spus deja. Are gura destul de mare, ceea ce înseamnă că știi și că am doi copii. Ei bine, da, sunt o mamă singură, dar, nu, nu regret alegerile făcute. Așa m-am săturat ca toată lumea să mă întrebe asta sau pur și simplu să-mi arunce priviri cu subînțeles.

Aproape am șters ultima parte, dar e adevărat. În plus, sunt prea leneșă să rescriu totul.

Am 24 de ani și am fost căsătorită cu donatorul de spermă al gemenilor timp de aproape trei secunde. Destul cât să aflu că sunt însărcinată, doctorul să spună că aude două bătăi de inimă și soțul meu să-și facă bagajele în miezul nopții. N-a vrut niciodată copii și, dacă e să fiu sinceră, probabil ne e mai bine tuturor c-a făcut asta.

N-o să mă supăr dacă nu vrei să ne scriem, dar trebuie să ai în vedere că asta înseamnă și că n-o să primești prăjituri. Le fac doar pentru cei cărora le scriu.

Dacă n-ai nicio problemă să corespunzi cu o mamă singură, atunci citește în continuare.

Gemenii mei au cinci ani și, dacă faci calculele, înseamnă că i-am născut când aveam 19 ani. După ce i-am scandalizat pe toți din orașel când am decis să-mi cresc copiii singură, am fost la un

pas să le provoc un atac de cord când am preluat Solitude, după moartea bunicii mele. Aveam doar 20 de ani, gemenii erau încă mici și Solitude era pensiunea în care ne-a crescut, deci părea locul perfect unde să-mi cresc și eu copiii. De altfel, continuă să fie oaza noastră.

Ia să vedem ce ar mai fi. Maisie și Colt sunt viața mea. Într-un sens bun. Sunt ridicol de proctoare când vine vorba de ei și sunt conștientă de asta. Am tendința să reacționez exagerat, să construiesc o fortăreață în jurul lor, ceea ce mă izolează și pe mine, dar nu cred că e cel mai rău lucru din lume. Maisie e tăcută și de obicei o găsesc ascunsă pe undeva, cu o carte în mână. Colt... Ei bine, de obicei, e pe unde n-ar trebui să fie și face câte ceva ce nu ar trebui să facă. Poate să fie o nebunie să ai gemeni, dar, așa cum se spune, e și de două ori mai grozav.

Eu fac mereu ce trebuie și niciodată ce aș vrea. Dar cred că așa sunt toate mamele care au și o afacere de condus. Apropo, lumea a început să se trezească pe aici, așa c-aș face bine să sigilez plicul ăsta și să-l trimit.

Scrie-mi și tu dacă vrei. Dacă nu, o să înțeleg. Dar să știi că cineva din Colorado se gândește la tine și speră că ești bine.

Ella

☆☆☆

În acea zi ar fi fost momentul perfect pentru a doua înjurătură.

De obicei, când eram în deplasări, făceam același lucru, zi de zi. Rutina era previzibilă și liniștitoare.

N-o să mint, îmi plăcea mult.

Când aveai o rutină, știai la ce să te aștepți. Aveai senzația că ești sigurată, sau mă rog, cât de în siguranță puteai să te simți aici. Eram de o lună într-o locație confidențială, dintr-o altă țară, în care oficial nu aveam ce căuta, și rutina era singurul lucru care mă mai liniștea. Însă în acea zi nu pot să zic că m-am bucurat de confortul rutinei.

Ca de obicei, misiunea a fost îndeplinită, dar cu un preț. Mereu exista un preț, iar în ultimul timp, începea să fie destul de mare.

Mi-am strâns degetele în pumn. Pentru că puteam. Spre deosebire de Ramirez, care începând de azi, nu mai avea acest lux. Începând de azi, va avea o proteză pe post de mână și cu ea își va ține bebelușul în brațe. Am aruncat jucăria Kong, care a străbătut cerul, fiind o pată roșie pe albastrul imaculat. Cerul era singurul lucru curat în acest loc. Sau poate mi se părea așa doar azi, pentru că tot ce s-a întâmplat m-a făcut să mă simt murdar.

Havoc a alergat cu pași siguri, concentrată pe țintă, până când...

— Ce tare e, a zis Mac din spatele meu.

— E cea mai bună.

L-am privit peste umăr, apoi m-am uitat din nou la Havoc, care venea spre mine. Doar cei mai buni erau primiți în unitatea noastră de elită, de a cărei existență nu se știa. Havoc era un câine de operațiuni speciale, ceea ce era cu mult peste orice alte sarcini pe care le aveau câinii militari.

În plus, era a mea, iar asta o făcea automat cea mai bună.

Havoc era un labrador retriever de 30 de kilograme. Blana ei neagră contrasta cu nisipul când s-a oprit la picioarele mele. S-a așezat în fund și mi l-a întins pe Kong, fericită.

— Ți-l mai arunc înc-o dată și gata, i-am zis și am luat jucăria.

A dispărut înainte să mă pregătesc să arunc.

— Mai știi ceva de Ramirez? am întrebat, atent ca Havoc să ajungă destul de departe.

— I-au amputat brațul de la cot în jos.

— La na....

Am aruncat jucăria cât de departe am putut.

— Poți s-o spui. Azi ai un motiv bun.

Mac și-a scărpinat barba de o lună și și-a aranjat ochelarii de soare.

— Și familia lui?

— Christine o să-l aștepte în Landstuhl. Ne trimit pe cineva nou. Ajunge în patruzeci și opt de ore.

— Așa repede?

Chiar eram dispensabili.

— Trebuie să ne pregătim. Întâlnirea e în cinci minute.

— Am înțeles.

Aparent, urma să mergem în următoarea locație confidențială.

— Te-ai dus să-ți vadă brațul?

— M-a cusut doctorul. E doar o zgârietură, nu e motiv de panică.

O altă cicatrice pe care s-o adaug la zecile care-mi marcau deja trupul.

— Poate ai nevoie totuși de cineva care să-și facă griji pentru tine în general.

I-am aruncat o privire piezișă prietenului meu cel mai bun.

— Ce e? a întrebat, ridicând exagerat din umeri, înainte să arate spre Havoc.

Aceasta venise din nou lângă mine, la fel de entuziasmată ca prima oară când i-am aruncat jucăria. Sau a șaizeci și treia oară.

— Gentry, Havoc nu are cum să fie singura prezentă feminină din viața ta.

— E loială, superbă, poate să găsească explozibili și să distrugă pe oricine vrea să te omoare. Spune-mi, te rog, ce-i lipsește?

L-am luat pe Kong și am mângâiat-o pe Havoc după ureche.

— Dacă eu trebuie să-ți spun asta, înseamnă că ești prea dus ca să te mai pot ajuta.

Ne-am întors în complexul mic, format din câteva clădiri ce înconjurau o curte. Totul era maro. Clădirile, vehiculele, pământul. Până și cerul părea să capete aceea nuanță.

Minunat. Ne aștepta o furtună de nisip.

— N-ai de ce să-ți faci griji pentru mine. Nu am nicio problemă când suntem în garnizoană.

— Sunt foarte conștient de asta, sosie a lui Chris Pratt ce ești. Dar, omule, nu ești atașat de nimeni, a zis el, oprindu-ne înainte să intrăm în curtea unde se strânseseră colegii noștri.

— Nici tu.

— Așa e, momentan nu sunt într-o relație. Dar asta nu înseamnă că nu am atașamente, oameni la care țin și care țin la mine.

Știam la ce concluzie urma să ajungă, și nu era nici momentul, nici locul pentru asta. Niciodată nu erau. Înainte să aprofundeze discuția, l-am bătut pe spate.

— Uite ce e, putem ori să-l sunăm pe Dr. Phil, ori să plecăm naibii de aici și să trecem la următoarea misiune.

La asta mă pricepeam de minune, să trec mai departe. Nu mă atașam de nimeni pentru că nu voiam, nu pentru că nu eram în stare. Atașamentele – față de

oameni, locuri sau lucruri – nu erau convenabile și îți stricau socotelile. Asta pentru că singurul lucru sigur în viața asta era schimbarea.

— Vorbesc serios.

M-a fixat cu privirea, acea privire pe care am văzut-o de prea multe ori pe parcursul prieteniei noastre de zece ani.

— Și eu. Sunt bine. În plus, sunt atașat de tine și de Havoc. Restul sunt doar cireșa de pe tort.

— Mac! Gentry! Haideți! ne-a strigat Williams din ușa clădirii din nord.

— Venim! i-am răspuns.

— Înainte să mergem, vezi că ți-am lăsat ceva pe pat.

Mac și-a frecat barba. Știam că ăsta era ticul lui nervos.

— Orice ar fi, după conversația asta, nici nu mă interesează.

Eu și Havoc am luat-o spre locul de întâlnire. Simțeam deja nevoia să mă pun în mișcare, să las acel loc în urmă și să văd ce ne aștepta în continuare.

— E o scrisoare.

— De la cine? Toți pe care-i cunosc sunt în camera asta.

Am arătat spre ușă în timp ce traversam curtea. Așa se întâmpla când creșteai trecând de la o familie adoptivă la alta și apoi te înrolai la 18 ani. Colecția de oameni pe care considerai că merită să-i cunoști era destul de mică, cât să încapă într-un elicopter Black Hawk, iar azi ne lipsea deja un om, Ramirez.

Așa cum am mai spus, atașamentele față de oameni mai mult mă încurcau.

— De la sora mea.

— Poftim?

Mâna mi-a înghețat pe mânerul ruginit al ușii.

— M-ai auzit. Scrisoarea e de la sora mea mai mică, Ella.

Am început să trec în revistă toate persoanele cunoscute. Ella. Blondă, zâmbet criminal, ochi blânzi mai albaștri decât cerul. Mac ne-a tot arătat poze cu ea în ultimii zece ani.

— Haide, Gentry. Ai nevoie de o poză?

— Știu cine e Ella, dar ce caută o scrisoare de la ea pe patul meu?

— M-am gândit că poate o să-ți prindă bine să corespunzi cu cineva, a zis el, lăsându-și privirea în jos.

— Să corespund? De parcă sunt în clasa a cincea și m-am înscris într-un proiect cu altă școală?

Havoc s-a lipit de piciorul meu. Era atentă la toate mișcărilor mele, chiar și la cele mai mici schimbări de stare. Tocmai asta ne făcea o echipă invincibilă.

— Nu, în niciun caz. Voiam doar să ajut. M-a întrebat dacă e cineva în unitatea mea căruia i-ar prinde bine un prieten cu care să corespundă și cum tu nu ai familie...

Am pufnit și am deschis ușa, lăsându-l în urmă. Poate nisipul de la furtună avea să-i umple gura. Nu suportam cuvântul „familie”. Oamenii se plâneau tot timpul de a lor. Dar în clipa în care își dădeau seama că tu n-ai așa ceva, te priveau ca pe o ciudățenie a naturii care trebuia reparată, o problemă care trebuia rezolvată sau, și mai rău, ținta milei lor.

Mă săturasem însă de mila oamenilor.

— Bun, băieți.

Căpitanul Donahue ne-a strâns echipa de zece membri – minus unul – la masa de ședințe.

— Îmi pare rău să vă spun că nu mergem acasă. Avem o misiune nouă.

Toți băieții au mormăit – mai mult ca sigur că le era dor de soții și de copii –, iar asta n-a făcut decât să-mi întărească dezgustul față de atașament.

☆☆☆

— Serios, începătorule? am mormăit, în timp ce bobocul se chinuia să strângă mizeria pe care o făcuse după ce dărâmasse lada pe care o foloseam drept noptieră.

— Scuze, Gentry, a mormăit în timp ce aduna hârtiile.

Puștiul tocmai terminase instructajul și nu avea ce să caute momentan în echipa noastră. Îi mai trebuiau câțiva ani de experiență și mult mai multă încredere în el, deci singurul lucru care-i explica prezența era faptul că avea o rudă sus-pusă.

Havoc s-a uitat la el, apoi m-a fixat cu privirea.

— E nou, i-am zis eu, mângâind-o ușor în spatele urechilor.

— Poftiți, a zis puștiul, care mi-a întins un teanc de hârtii.

Avea ochii mari, de parcă mă pregăteam să-l dau afară din unitate pentru că era neîndemânatic.

Dumnezeule, speram că era mai priceput cu arma decât era cu noptiera mea.

Am pus teancul pe peticul liber care mai rămăsese pe pat lângă Havoc. N-a durat decât câteva minute să le aranjez. Erau articole din jurnale pe care le citeam, despre diferite subiecte și...

— La naiba!

N-o aruncasem.

— O s-o deschizi? a întrebat Mac, cu subînțeles.

— De ce nu înjuri niciodată? a întrebat puștiul nou în același timp.

M-am uitat la Mac. Am pus scrisoarea la fundul teancului și am luat articolul din jurnal care era la suprafață. Era despre tehnici noi de căutare și salvare.

Mac și-a dat ochii peste cap și s-a întins pe patul lui, cu mâinile la ceafă.

— Bine. Atunci răspunde-i bobocului.

— Mă cheamă Johnson...

— Ba nu, te cheamă Bobocul. Încă nu ai dreptul la un nume, l-a corectat Mac.

Mi-a părut rău când am văzut expresia de cățeluș lovit a puștiului.

— Cineva mi-a spus odată că înjuratul e o scuză penibilă pentru un vocabular limitat. Te face să pari de speță joasă și needucat. Așa că m-am oprit.

Aveam destule pe cap. Nu era cazul să și vorbesc urât, așa cum mă simțeam în interior.

— Niciodată? a întrebat Bobocul, aplecându-se spre mine, de parcă eram la o petrecere în pijamale.

— Doar în gând, am zis, dând pagina spre un articol nou din jurnal.

— Chiar e un câine de lucru? Pare prea dulce, a zis Bobocul, întinzându-se spre Havoc.

Aceasta și-a ridicat imediat capul și i-a arătat dinții.

— Da, este și da, poate să te omoare la comandă. Așa că fă-ne amândurora o favoare și nu mai încerca să o atingi vreodată. Nu e un animal de companie.

Am lăsat-o să mârâie puțin, ca să mă asigur că puștiul înțelegea ideea.

— Liniștește-te, i-am zis lui Havoc, în timp ce am mângâiat-o pe gât.

S-a relaxat imediat și s-a lăsat pe piciorul meu, privind-mă ca și cum nu se întâmplase nimic.

— La naiba, a șoptit el.

— N-o lua personal, Bobocule. Havoc îi e loială unui singur bărbat și nu ești tu acela, a zis Mac.

— Loială și fatală, am zâmbit eu, în timp ce o mângâiam.

— Într-o zi, o s-o citești, a zis Mac, arătând spre scrisoare, care alunecase pe pat, lângă coapsa mea.

— Azi nu e însă acea zi.

— În ziua în care o s-o deschizi, o să-ți dai palme că n-ai făcut-o mai devreme.

S-a aplecat și s-a ridicat cu o cutie cu prăjituri cu unt de arahide, mâncând una cu poftă.

— Serios?

— Serios. E așa bună.

Am râs și am pus scrisoarea din nou la fundul teancului.

— Culcă-te, Bobocule. Mâine trebuie să fim pregătiți de acțiune.

— Asta e tot ce mi-am dorit vreodată, a încuviințat puștiul.

Mac și cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

— Mai vorbim mâine-seară. Acum odihnește-te și nu-mi mai dărâma lucruri, altfel numele tău de cod o să fie Degete Alunecoase.

Puștiul a făcut ochii mari și după s-a întins în pat.

☆☆☆

Trei nopți mai târziu, Bobocul era mort.

Johnson. Își câștigase numele și-și pierduse viața salvându-l pe Doc.

Stăteam treaz, în timp ce restul dormeau. Privirea mi se tot ducea spre patul gol. Locul lui nu fusese aici de la bun început și toți am știut asta. Chiar ne-am exprimat îngrijorările. Nu era pregătit. Nu era pregătit pentru misiune, pentru ritmul unității noastre sau pentru moarte.

Nu că moartea ar fi ținut cont de asta.

Limbile ceasului au trecut de miezul nopții. Acum aveam, în mod oficial, 28 de ani.

La mulți ani mie.

Moartea mă afecta mereu diferit când eram în misiune. De obicei, aveam două variante. Fie treceam peste și mergeam mai departe, fie dintr-odată, deveneam foarte conștient de propria mea mortalitate. Poate era de vină ziua mea de naștere sau faptul că Bobocul fusese foarte tânăr, dar moartea asta se încadra în a doua categorie.

Salut, Moarte. Sunt eu, Beckett Gentry.

Rațional, știam că acum, după terminarea misiunii, aveam să plecăm acasă sau în următoarea gaură a iadului. Dar în acel moment, m-a copleșit o nevoie acerbă de conexiune și pe care am resimțit-o ca o presiune în piept.

Fără atașamente, mi-am spus.

Chestiile astea veneau la pachet doar cu probleme.

Dar voiam să mă simt aproape de o altă ființă, să am o altfel de conexiune decât cea pe care o aveam cu frații mei din unitate sau cu Mac, care era cea mai apropiată versiune a unei familii pentru mine.

Într-un puseu de impulsivitate, am luat lanterna și am scos scrisoarea de unde o ascusesem la fundul teancului.

Mi-am pus lanterna pe umăr, am deschis plicul și am desfăcut pagini pline cu un scris ordonat și feminin.

Am citit scrisoarea o dată, de două ori, de douăsprezece ori, asociind cuvintele cu pozele pe care le văzusem cu Ella de-a lungul anilor. Mi-am imaginat cum și-a rupt câteva momente dis-de-dimineată ca să scrie scrisoarea și m-am întrebat oare cum fusese ziua ei. Ce fel de bărbat își părase soția însărcinată? *Un idiot.*

Ce fel de femeie îngrijea gemeni și avea o afacere, în condițiile în care ea însăși era încă un copil? *Una a naibii de puternică.*

O femeie puternică și capabilă, pe care trebuia s-o cunosc. Dorința care mă copleșise era incomodă și de netăgăduit.

Am scos o foaie de hârtie și un pix cât de încet am putut.

Jumătate de oră mai târziu, am sigilat plicul și apoi l-am lovit pe Mac peste umăr cu el.

— Ce naiba? a tresărit, întorcându-se spre mine.

— Vreau prăjiturile care mi se cuvin.

Am spus asta pe un ton serios, pe care-l foloseam de obicei ca să-i dau comenzi lui Havoc.

Mac a râs.

— Ryan, vorbesc serios.

Când îi spuneam pe numele mic, însemna că eram foarte serios.

— Ce să-ți fac, pierzi ocazia dacă te lălăi.

A zâmbit și s-a întins din nou în pat, iar peste doar câteva secunde a adormit la loc.

— Mulțumesc, i-am șoptit, deși știam că nu putea să mă audă. Îți mulțumesc pentru ea.